

Стрижено! Стрижено! (1858)

Глібов Леонід Іванович

Їхав чоловік з жінкою полем. Було се літом, саме о ту пору, як на полі так хороше, так весело та любо, що й до дому не хочеться. Їхали вони доріжкою поміж пашнею. Кобила тюпає собі помаленьку, а лоша попереду — вскубне трохи травиці, зробить вибрика та й далі. Дивиться чоловік, хтось на ниві ячмінь покосив.

«Дивись,— каже,— жінко, вже й ячмінь покошено».

А жінка каже: «Стрижено».

Були вони в кума в гостях, дак ще там жінка чогось розприндилась. Чоловік подививсь на неї та й каже: «Оп'ять?»

А вона накопилила писок та й одвітує: «Оп'ять!» «Жінко,— став він ізнов казати,— мовчи коли хоч!» — «Чого я буду мовчати?» — «А чого ж ти перечиш: стрижено, коли воно кошено?» А вона ізнов: «Ні, стрижено!» — «Ой, та будеш бита... кажуть тобі: кошено».— «Стрижено». Чоловік зупинив кобилу. Зліз він з воза та й питає, держучи батіг наготові: «Чи кошено?» — «Стрижено».— «Злазь з воза!» — гримнув на неї чоловік. А вона: «Не злізу!» — «Геть з воза, кажуть тобі!» — «Не злізу я з воза... чого я злізу?» — «Злазь, тоді побачимо, чи кошено!» А вона ізнов: «Стрижено!» — «Брешеш, кошено!» — закричав чоловік та й почав її чустрить батогом. Чустрить та приговорює: «Кажуть тобі: кошено! Кажуть тобі: кошено!» Бісова баба аж пищить під батогом та, знай, своє грає: «Стрижено! Стрижено!»

Кобила, почувши, як чоловік трактує батогом свою жінку, стала комизиться, трохи воза не перекинула; побігла б, так хазяїн в одній руці віжки держить. Бачить чоловік, що з сього дива не буде пива, сів на віз та й поїхав далі. «Ось потривай,— каже,— суча дочко, приїдемо до господи: буде в мене кошено». «Стрижено!» — «Буде й кошено!» — «Стрижено!» — «Потривай, потривай! Буде й кошено!»

Приїхали додому. Став питать чоловік жінку. «Чи кошено?» А вона ізнов: «Стрижено!» Піймав він її за космаки та й потаскав до комори: «Кажі, суча дочко, чи кошено?» — «Стрижено!»

Роздяг він її, прив'язав до стовпа та й почав частувати батогом. Бив, бив, а потім питає: «А що, чи кошено?» А жінка ізнов своє: «Стрижено!» — «Ось постой же,— каже їй чоловік,— я тебе, проклятущу бабу, втоплю!» — та й потяг її до річки. А річка була недалечко, зараз на городі.

Привів до берега, питає: «Кажі, що кошено, бо втоплю!» А вона: «Стрижено!» Він її шубовсть у воду... Подержав трохи у воді,— витяг, питає: «А що, чи й тепер стрижено?» — «Стрижено!»

Він її ізнов у воду... От-от пропаде дурна баба... аж бульбашки стала пускати, а ще таки підняла з води руку та й стала виробляти пальцями так, наче кравець ножицями ріже, себто: «Стрижено! Стрижено!»

Бачить чоловік, що нельзя здолати завзятої баби, витяг її з води та й плюнув.

[1858]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/stryzheno_stryzheno